

Beograd, 3. januar 1984.

МУЗИЧКИ ЖИВОТ

Тумач домаће соло песме

Солистичко вече Миодрага Милановића и концерт Јована Колунџије

Лепа иницијатива Удружења музичких уметника Србије у приређивању концерата својим члановима — ове године преко стотину — због неадекватног или чак никаквог дневног рекламирања, прети да ови концерти постану саратиште случајних намерника или чак фамилијарних скупова, те се нужно мора изнаћи другачији пут до јавности.

Један такав концерт, са таквим скупом у сали Културног центра на Врачару, приредио је и солиста Новосадске опере Миодраг Милановић, чији развојни пут пратио од његових почетака у београдској „Камерној опери“, у којој је поред мужевног изражајног, сонорног гласа, открио и дар за уобличавање карактера и ситуација, уз управо примерну дикцију. Те су одлике у његовом каснијем развоју и успону, до носивога скоро целог првог баритонског фаха, и то оног најређега и најцесљивијег: драмског, биле од несумњивог значаја, тако да се данас о Милановићу може и мора говорити не само као о нади, већ и као о реалној вредности, која ће врло брзо стати у први ред југословенских солистичких актера.

Те вечери се појавио као тумач и

пропагатор домаће соло песме, почев од Лисинског, Биничког, Христића, Хаџеа, преко Кунца, Србуља, Настасијевића, до Готовца, од којих су „Сузо моја“ Биничког, „Елегија“ Христића и Готовчев циклус „Интима“, представљале, по својој вокалној изражајности и прожимљености, налажнута целину. Штета што Милановић није изабрао и песме живљега темпа, јер се овако наметала једнозначна атмосфера, која је ограничавала његове реалне могућности. За клавиром Истра Печвари, сва у служби солисте, крајње дискретна али и подстицајна.

Љубимца београдске публике Јован Колунџија на своја два концерта (23. и 30. јануара) окупио је бројни аудиторијум. Коларчевог народног универзитета који му је, преко сваке мере и најсрдачније, готово раздрагано аплаудирао, мада је стао пред њега са јелим могућим и ризикним програмом: Леклерова Соната у Д-дуру, Бетовенова оп. 30 бр. 2-ц мол., „Италијанска свита“ Стревињског и „Интродуција и рондо капричиозо“ Сан Санса. Но, једнодушно олушељење с правом ралује, јер, ето, Колунџија има право да зађе и у — чисту музику, па и

ашег века. А та „Италијанска свита“ и питка, и шармантно спора, и садржајно богата, и распевана, и обесно полетна, са радошћу писана, исто је тако и извођена, чак тако да кад би се овако чешће презентирала, верујемо да би ушла у круг најјугославенских дела нашег века. Леклерова Соната, сушта противност, сва у прозрицим валерима, са заносом и устрепталом каптиленом, под прстима и гудалом нашег мајстора још више је размахала своја поетска крила. Бетовен, већ као што је и ред, дат је згуснуто, драматски сажето и акцентовано, док ће „Интродуција и рондо капричиозо“ постати бљештава парала кантабилности и виртуозности Ј. Колунџије, која је ионако раздрагану публику одвела пут правог олушељења.

За клавиром је била Нада Колунџија, сигурна и инспиративна, али приметно опредељена да буде у сенци свог сјајног брата, мада би у Бетовеновој Сонати, која је више него равноправна, могла, и то с разлогом, да да себи и свом лепом пијанизму више места.

Слободан ТУРЛАКОВ